

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra En Stridsmand

Citation: Skjoldborg, Johan: "En Stridsmand", i Skjoldborg, Johan: *En Stridsmand*, 1896, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_01-shoot-idm140513901823216/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En Stridsmand

til Købmanden efter det andet Det viste sig at være en ikke ubetydelig Indtægtskilde, som sprang, just som Pungenøden var størst.

Glæden spillede i den gamles Øjne herover. Men det kom snart paa det sidste med ham. Den sidste Tids Anstrængelser havde taget haardt paa ham, saa han blev mere og mere affældig, og da Vaarens første Tegn var i Luften, døde han.

Da han laa paa sit yderste, havde han haget sine Knokkel-Fingre i Sønnens Haand og sagt: »Lov mig! Lov mig, at«

»Jeg skal nok!« Søren trykkede hans Haand.

»Ja for — han trak Vejret dybt — »jeg er ræd, det kan slægte!«

Saa havde han vinket Sønnekonen hen til sig og givet hende den anden Haand. Dermed var Livets Lys slukket i hans Øje.

Men disse Ord om, at det kunde

slægte, udaandet af en døende, der vel tog det sidste Overblik over sit Livs Regnskab, hvisket af en Aand, der ligesom holdt sig svævende over det mærkelige Livets Grænseskel, og som maaske derfor saa og hørte, hvad andre ikke saa og hørte, disse Ord vakte mange Tanker i Søren's Sind om Livets Alvor og dets Sammenhæng med andres, den Slægt, der gaar forud, og den, der kommer efter.

Sjældnere og sjældnere kom han nu i Smugkroen, især siden den store Samtale med Ane. Under hin Ordveksel havde han skønnet, at han ikke kendte hende til Bunds, thi da hun hin Dag sagde, at intet i Verden kunde skrække hende, da syntes han, hun groede i Vejret for hans Øjne og blev større, end han havde troet, hun var. Det Blik, hvormed hun da saa paa ham, var ligesom Lyset fra et indre Liv, han hidtil ikke rigtig havde kendt, skønt de havde levet saa længe sammen